

БАЗОВІ ЗАСАДИ ПЕРЕХОДУ ДО НОВОЇ КОНЦЕПЦІЇ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ОРГАНІВ МВС УКРАЇНИ

УДК: 351.74:65.011.8(477)

Зозуля І.В.,
кандидат технічних наук,
старший науковий співробітник,
науковий співробітник
Харківського національного
університету внутрішніх справ

Анотація: Виконано аналіз базових засад переходу до нової Концепції реформування системи органів МВС України, що мають бути враховані при її розробці, а також оцінка застосовності та можливості реалізації означених пропозицій

Ключові слова: базові засади, концепція реформування, система органів МВС України

Як відомо, за останні два роки процес реформування системи органів МВС України набув певного вповільнення, що було пов'язано з виникненням деяких організаційно-правових помилок [1], потребою поглибленого аналізу проголошених перспектив [2], поміркованості та ґрунтовності останніх ініціатив керівництва держави та Міністерства внутрішніх справ України з прискорення перебігу реформування системи МВС України, виходячи з оцінки реальної можливості їх теперішньої реалізації та готовності сприйняття органами внутрішніх справ [3].

Разом із тим, досі не в повній мірі запитаними є ті чи інші пропозиції ряду практиків і науковців, серед яких, наприклад, О.М. Бандурка, В.С. Венедіктов, М.В. Корнієнко, Ю.Ф. Кравченко, О. Мартиненко, В.І. Шахун та ін., із розробки нової Концепції реформування системи органів МВС України, що були висунуті за останній час. *Тому метою статті є аналіз базових засад переходу до нової Концепції реформування системи органів МВС України, що мають бути враховані при її розробці. Новизна роботи полягає в оцінці застосовності та можливості реалізації означених пропозицій.*

Так, не дивлячись на прийняття у 1996 році за Постановою Кабінету Міністрів України Концепції розвитку Міністерства внутрішніх справ, О.М. Бандурка щодо шляхів удосконалення системи ОВС вже в 1998 році запропонував перейменувати міліцію в поліцію; розпочати процес децентралізації міліції створенням муніципальної міліції (поліції); скоротити управлінський апарат, змінити співвідношення начальницького і рядового складу на користь останнього; «створення простої, розумної системи управління органами внутрішніх справ, продуманої структури центральних і місцевих установ»; усунути паралелізм у роботі різних служб у центрі й на місцях, укрупнити галузеві управлінські структури. Більше того, деякі з його пропозицій й сьогодні виглядають достатньо новачійними: «об'єднати Головне управління Державної служби боротьби з економічною злочинністю і підрозділи по боротьбі з економічними злочинами в службі боротьби з організованою злочинністю, які працюють в одній сфері, в Управління економічної безпеки», «реорганізувати підрозділи і служби ОВС, які обслуговують транспорт і дороги...», Управління МВС на залізницях в теперішньому вигляді скасувати, а лінійні відділи і відділення внутрішніх справ на залізницях в межах кожної області, разом з відділами на метрополітенах, в аеропортах, річкових і морських портах підпорядкувати... заступнику начальника Управління МВС в

*Стаття рекомендована
до друку лабораторією з
проблем наукової органі-
зації навчального процесу
ХНУВС (протокол № 5
від 28.09.2010 року).*

області по транспортних органах», «вивчити питання про реорганізацію райвідділів у їх теперішньому вигляді й створення в містах мережі більш дрібних органів міліції (на зразок міських та селищних відділень), які були б максимально наближеними до населення», «залишити УМВС у містах з населенням понад півмільйона чоловік, а в інших їх скоротити, вивільнений особовий склад передати в низові підрозділи, а міські районні відділи внутрішніх справ підпорядкувати безпосередньо УМВС областей», «відділи внутрішньої безпеки... включити до складу управлінь (відділів) кадрів УМВС в областях з одночасною реорганізацією інспекцій з особового складу, об'єднавши їх в одну службу за умови розмежування функцій співробітників згідно з їх спеціалізацією», поновити службу профілактики злочинів [4, с.87-92].

Достатньо показовим є те, що ще у 2000 році Міністр МВС України Ю.Кравченко висунув доволі влучне передбачення, що в майбутньому «*міністерство розділиться на два блоки – поліцейський та цивільний*. Їх очолюватимуть два заступники міністра, а сам міністр буде політичною фігурою» [5, с.4]. При цьому М.Ю. Фролов у 2002 році уточнив, що «основними елементами управлінської системи МВС у ході реформування стануть поліцейський (міліцейський) блок, який буде безпосередньо займатися боротьбою зі злочинністю, організацією громадської безпеки, контролем за забезпеченням порядку на дорогах; блок цивільний, який повинен бути розатестований і виконувати функції забезпечення» [6, с.25].

Саме ж МВС України в ті часи вбачало себе виключно міліцейським міністерством, що займалося би винятково охороною порядку та боротьбою зі злочинністю. Тим більш, що пожежна охорона вже була передана до МНС; йшлося про відібрання паспортних столів, експертів-криміналістів та внутрішніх військ, із 2004 року мала діяти місцева міліція, залишки МВС мали бути розподілені за функціональними ознаками створеним департаментам кримінальної міліції, громадської безпеки, дорожньої міліції, внутрішньої безпеки тощо. Як вважалося, це дозволило би обмежити вплив місцевих властей та керівників УВС на слідчих і оперативників, хоча при цьому все ще незрозумілою залишалася доля УБОЗ і УБЕЗ [7].

Слід зазначити, що у 2005 році Міністр МВС України Ю.Луценко вважав за можливе реформування Міністерства або як у вигляді *суто міліцейського (поліцейського) формування* під демократичним контролем (при цьому цивільні та напівцивільні функції мали передати відповідним відомствам, «приміром, техогляд і реєстрацію автотранспорту – до Мінтрансу, паспортну та міграційну роботу – до Мін'юсту».

За другим варіантом, якому він віддавав перевагу, МВС складалось з двох блоків – *міліцейського блоку*: «підрозділи, що виконують виключно суцільно міліцейські функції: слідство, оперативну роботу, громадську безпеку» – підкоряються одному заступнику, внутрішні війська (гвардія МВС, жандармерія) – другому, Прикордонні війська – третьому заступнику; *цивільного блоку*: паспортно-міграційна робота, відомча освіта, охорона здоров'я і фінансово-матеріальні ресурси підкоряються заступнику Міністра з логістики [8].

С.В. Петков у 2005 році пропонував, виходячи з функцій, які вона виконує, *перейменувати місцеву міліцію у адміністративну*, основне завдання якої – припинення та профілактика адміністративних правопорушень. До неї має входити: патрульно-постова служба міліції (автомобільні, кінні, велосипедні тощо, транспортні), дозвільно-реєстраційна служба, включаючи МРЕВ (паспортні столи передати до РАГС); дільнична служба; профілактична служба; податкова служба. Пропонувалося також в системі МВС України ліквідувати відділи по боротьбі з економічною злочинністю та по боротьбі з організованою злочинністю (як дублюючі функції СБУ). До системи внутрішніх військ передати ДСО, всі спеціальні підрозділи «Беркут», «Грифон», «Титан» та ін. [9, с.47–49].

В. Богданович, щоб створити правоохоронну систему, яка би працювала на громадянина, а не на себе, тоді ж пропонував провести: 1) *децентралізацію системи ОВС*, починаючи з «упразднення «управленческих» прав вишестоящих структур относительно нижестоящих, четкого распределения компетенции – и заканчивая изменением системы распределения денег на милицию», що дозволить змінити роль та функції й апарату МВС. Зокрема, забрати від Міністерства та *сконцентрувати професійне ядро кримінального та адміністративного блоків безпосередньо в територіальних органах*; 2) *демилітаризацію ОВС* із залишенням зброї тільки у спецпідрозділів.

Щодо безпосередньо Міністерства, то однією з його назв за суттю могло би бути «*Міністерство суспільної (громадської) безпеки*» з регулюючою, а не керуючою функцією [10]. Ми також свого часу пропускали можливість зміни назви Міністерства на *Міністерство внутрішньої безпеки*, за аналогією з США.

М.В. Корнієнко у 2006 році вбачав у структурі оновленого МВС України *Національну міліцію* (блок кримінальної міліції: карний розшук, підрозділи з боротьби з незаконним обігом наркотиків, торгівлею людьми, КМСН, оперативно-технічні, розвідувальні підрозділи; блок громадської безпеки: ППС, дільнич-

ні, дозвільна система, ДАІ, ДСО; блок економічної безпеки: підрозділи БЕЗ, податкова міліція, виведена з ДПА; блок підрозділів БОЗ); *Національну гвардію України* (нинішні внутрішні війська); *Державну міграційну службу* (існуючий державний департамент у справах громадянства, міграції і реєстрації фізичних осіб; державний комітет у справах національностей і міграції); *Службу слідства* (досудового) та *обслуговуючі підрозділи* (кадрові, адміністративно-технічні, фінансові) [11, с.6-7].

Разом із тим, щодо висунутих пропозицій В.І. Ша-кун ще тоді попереджав, що «керівники міністерств і відомств замість об'єднання зусиль на основі їх реформування йдуть шляхом створення все нових підрозділів за кожним видом злочину, що потребує не тільки значних матеріальних витрат, але й кваліфікованих спеціалістів. Ось і нинішнє керівництво МВС, повторюючи помилки попередників, нещодавно створило окреме *Управління по боротьбі зі злочинами, пов'язаними з торгівлею людьми*. Та за сучасних тенденцій до глобалізації злочинності *цей шлях є хибним*». Він же припускав можливість «створення у складі Міністерства внутрішніх справ Державної міграційної служби на базі відповідних підрозділів МВС та Державного комітету України у справах національностей та міграції» [12, с.69–70].

Г.О. Пономаренко у 2008 році серед концептуальних організаційних удосконалюючих заходів, наприклад, зазначала унеможливлення формування керівного складу ОВС за політичними мотивами; пропонувала розширення фінансової та господарської самостійності міськрайорганів ОВС, «проведення реорганізації райвідділів ОВС із метою створення в містах мережі більш дрібних органів міліції (на зразок міських та селищних відділень), які були б максимально наближеними до населення» (до речі, ця ідея вже висловлювалася О.М. Бандуркою у роботі [4, с.91]), заповнення вакантних посад слідчих, інспекторів, дільничних пенсіонерами ОВС, оптимізації функцій МВС їх розмежуванням, *об'єднання структурних підрозділів ОВС у блоки кримінальної міліції, міліції громадської безпеки та підрозділи забезпечення* [13, с.13]. Г.О. Душейко у 2007 році пропонував в якості таких блоків *місцеву, кримінальну (територіальну) та національну міліцію*; а «напрямом реструктуризації системи міліції має стати утворення простої розумної системи управління, виваженої структури центральних, регіональних та місцевих органів» [14, с.36, 33].

В.М. Бесчастний у 2008 році вбачав таку структуру МВС України: департамент розробки та впровадження нормативного забезпечення діяльності МВС; де-

партамент охорони державного кордону з передачею йому функцій Державної прикордонної служби України; департамент по зв'язках із громадськістю; департамент по управлінню навчальними закладами МВС; департамент громадянства, натуралізації й міграції; департамент інформаційних технологій; департамент внутрішніх військ; департамент транспортної міліції; національне бюро розслідувань; банк МВС та страхова компанія [15, с.79].

В.В. Ковальська пропонувала «розробити та прийняти *Концепцію реформування міліції*, яка повинна відображати світогляд політичної еліти держави з питань про соціальну роль міліції, її місце в суспільстві, уточнення її цілей, завдань, форм і методів діяльності в сфері забезпечення правопорядку..., така Концепція повинна бути законодавчо прийнята в основі якої повинна лежати ідея, повернення міліції до її історичної назви «поліція», надання міліції організаційної цілісності і системності» [16, с.14].

Але цілком очевидним є той факт, що сьогодні *неможливо «розривати» єдину систему МВС України на міліцію, внутрішні війська та інші складові ОВС, відокремлено реформуючи кожен із структурних складових*. Тим більш, і *концепція не «повинна відображати світогляд політичної еліти держави з питань про соціальну роль міліції, її місце в суспільстві, уточнення її цілей, завдань, форм і методів діяльності в сфері забезпечення правопорядку»*. Це, по-перше, дещо суперечить Закону України «Про міліцію», а, по-друге, якщо вже казати про світогляд, то тут повинно йти тільки про погляд народу України на сутність та діяльність міліції.

Щодо зміни назви «міліція» на «поліція», то від цього абсолютно не залежить відношення того «державного озброєного органа виконавчої влади, який захищає життя, здоров'я, права і свободи громадян, власність, природне середовище, інтереси суспільства і держави від протиправних посягань», як за ст.1 Закону України «Про міліцію» [17], до виконання ним свої обов'язків. До того ж, невже українській міліції не властиві «організаційна цілісність і системність»? А пропозиції з реорганізації міліції в Національну поліцію раніше вже висувались М.В. Корнієнко [11], до того ж її структура повністю дублюватиме існуючу структуру МВС із різницею тільки у назві.

З цього приводу слід нагадати, що ще у 2008 році разом із К.Л. Бугайчуком, Г.В. Джагуповим, М.І. Іншиним, О.М. Литвиновим, О.П. Рябенко нами були спрямовані зауваження на тодішній (самий останній, зразка 2007 року) проект Концепції реформування системи органів Міністерства внутрішніх справ України, що й сьогодні все ще розглядається як базовий в

розробці проекту нової Концепції.

Зокрема, серед них були такі:

1. Змінити назву «проект Концепції реформування системи органів Міністерства внутрішніх справ України» на *«проект Концепції реформування системи органів внутрішніх справ України»*, оскільки реформуються власне не органи МВС, тобто його структурні підрозділи, система яких отримала нормативне визначення у наказі МВС України від 23.01.2008 р. № 27, і який є центральним органом виконавчої влади, а – органи внутрішніх справ у цілому.

2. В меті реформування щодо поетапного перетворення системи органів МВС справ у *цивільне відомство* європейського зразка замінити «цивільне відомство» на *«правоохоронне відомство»*, оскільки це *унеможливиє озброєння та оснащення органів внутрішніх справ спеціальними засобами для забезпечення громадського порядку*, повноваження щодо чого покладені на МВС України згідно з Положенням про Міністерство внутрішніх справ України від 04.10.2006 р. № 1383 та Законом України «Про міліцію».

3. Щодо етапності та основних напрямів реформування системи органів МВС України вважалося за потрібне поміняти місцями їх порядок, оскільки спочатку повинно бути вивчення позитивного міжнародного та європейського досвіду, а лише потім його впровадження, у тому числі й у систему вітчизняного законодавства; враховувати при реформуванні органів системи МВС не тільки *позитивний європейський, але й міжнародний досвід*.

4. Визначити *головним завданням системи ОВС України* (пп.3.2.2) охорону та захист прав, свобод і законних інтересів фізичних осіб, прав і законних інтересів юридичних осіб, охорону громадського порядку, забезпечення громадської безпеки, протидію правопорушенням замість «забезпечення внутрішнього правопорядку в державі»

5. Стосовно структурної побудови МВС України (пп.3.2.3), яка мала відображати його новий статус, забезпечити поєднання власне поліцейської діяльності та інших завдань з реалізації внутрішньої політики держави, закріпленої у відповідних правових приписах, висувалися пропозиції її побудови за наступними блоками: Національна поліція; Слідчий комітет; Експертна служба; Внутрішні війська; Державна міграційна служба України; Державна прикордонна служба; Державна служба з питань пожежної безпеки і порятунку; Служби забезпечення. Саме останній блок скорочено за назвою зі «Служба забезпечення і логістики», оскільки логістика у широкому розумінні є наукою.

6. Щодо запропонованого в проекті Концепції створення законодавчої бази перетворень (пп.3.1) шляхом прийняття Законів України «Про органи внутрішніх справ», «Про Національну поліцію України», «Про Антикорупційне бюро України», «Про оперативно-розшукову діяльність (нова редакція)», «Про внесення змін до Закону України «Про внутрішні війська Міністерства внутрішніх справ України», «Про внесення змін до Закону України «Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей», «Про внесення змін до Закону України «Про державну службу», «Про внесення змін до Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», «Про Державну міграційну службу», «Про охоронну діяльність», «Про порядок проходження служби в органах внутрішніх справ», «Про зброю» тощо, суттєво її *розширити прийняттям Законів України «Про систему досудового слідства», «Про профілактику правопорушень», «Про внесення змін до Закону України «Про боротьбу з корупцією», «Про профілактику злочинів», «Про кримінологічну експертизу», «Про внесення змін до Закону України «Про державну податкову службу в Україні» та інших.*

Так, наприклад, пропозиції внесення змін до Закону України «Про державну податкову службу в Україні» пов'язані з тим, що Концепцією передбачено уведення підрозділів податкової міліції Державної податкової служби України до структури «поліції економічної безпеки» МВС України.

Також пропонувалось *вилучити положення про прийняття проекту Закону України «Про Антикорупційне бюро України»* через незрозумілість статусу цього органу, оскільки корупційні діяння є адміністративними проступками, а діяльність щодо боротьби з корупцією стосується сфери громадської безпеки. Тим більш, що сьогодні для підвищення ефективності боротьби з корупцією мають бути внесені зміни до Закону України «Про боротьбу з корупцією» щодо уточнення поняття корупції, розмежування корупційного діяння зі злочинами корупційної спрямованості, вдосконалення притягнення до адміністративної відповідальності за корупційні діяння, розмежування повноважень між органами, уповноваженими на боротьбу з корупцією.

Щодо пропозиції прийняття Постанов Кабінету Міністрів України, таких, як «Про затвердження Концепції державної цільової програми переходу внутрішніх військ МВС України до комплектування військовослужбовцями військової служби за контрактом на 2008-2010 роки», «Про розмежування функцій у системі органів виконавчої влади», «Про

затвердження Державної цільової програми реформування системи органів Міністерства внутрішніх справ України», виключити постанову «Про затвердження Положення про Міністерство внутрішніх справ України» як реалізовану, але додати іншу – «Концепцію протидії злочинності».

7. Крім того, до складу кримінальної поліції – карний розшук, підрозділи по боротьбі з незаконним обігом наркотиків, підрозділи по боротьбі з торгівлею людьми, оперативно-технічні та розвідувальні підрозділи, Національне центральне бюро Інтерполу в Україні Національної поліції України (пп.3.2.4.1) пропонувалось ввести підрозділи поліції економічної безпеки.

Наприкінці можна зазначити, що більшість із позицій, які по-різному висвітлюють погляди вчених на сутність правоохоронної діяльності та МВС

України зокрема, були враховані при розробці теперішнього проекту Концепції реформування системи органів МВС України. А запропонована нами її базова структура взагалі дозволяє «без надмірної деталізації сконцентрувати зусилля на найбільш важливих напрямках реформування системи органів МВС України, зменшити ризик від розпорошення зусиль і витрат обмежених ресурсів, оперативно вносити незначні структурно-організаційні доповнення» [18, с.165]. І саме їх можна прийняти в якості базових засад переходу до нової Концепції реформування системи органів МВС України, принципи та основні положення якої можуть бути розповсюджені на процес розробки Концепції реформування правоохоронних органів України.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Зозуля І.В. Реформування системи МВС України: можливість виправлення організаційно-правових помилок / Зозуля І.В. // Ученые записки Таврического нац. ун-та им. В.И. Вернадского. Серия: Юридические науки. – 2010. – Т. 23 (62). – № 1. – С. 188–194.
2. Зозуля І.В. Реформування системи МВС України: аналіз проголошених перспектив / Зозуля І.В. // Роль та місце ОВС у розбудові демократичної правової держави: матеріали II Міжнародної наук.-практ. конф. (23 квітня 2010 р.). – Одеса: ОДУВС, 2010. – Ч. 2. – С. 186–188.
3. Зозуля І.В. Щодо поміркованості та ґрунтовності ініціатив із реформування системи МВС України // Зозуля І.В. Ученые записки Таврического нац. ун-та им. В.И. Вернадского. Серия: Юридические науки. – 2010. – Т. 23 (62). – № 2.
4. Бандурка О.М. Управління в органах внутрішніх справ України : підручник / О. М. Бандурка. – Харків: Ун-т внутр. справ, 1998. – 480 с.
5. Власюк Л. Юрій Кравченко: «Реформи не бувають безболісними...» / Людмила Власюк // Міліція України. – 2000. – № 6. – С. 4–6.
6. Фролов М.Ю. Міськрайоргани внутрішніх справ в умовах правової реформи : навчальний посібник / М.Ю. Фролов; за заг. ред. акад. АПрН України, д-ра юрид. наук, проф. О.М. Бандурки. – Луганськ: РВВ ЛАВС, 2002. – 130 с.
7. Лавриненко И. По следам Лаврентий Палыча / Игорь Лавриненко // Бизнес. – 07.04.2003. – № 14 (533).
8. Голубовська С. «Концепція – слово, якого не любить міністр / Світлана Голубовська // Іменем Закону. – 01.07.2005. – № 13 (5452).
9. Напрями реформування органів внутрішніх справ України // Петков С.В. Менеджмент персоналу органів внутрішніх справ під час побудови громадянського суспільства і правової держави в Україні / Петков С.В. – Сімферополь: Таврія, 2005. – С. 46–51.
10. Богданович В. Управление хаосом / Владимир Богданович [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zasbu.info/index.php?option=com_content&task=view&id=46&Itemid=32. – 04.09.2005.
11. Корнієнко М.В. Структурна реформа МВС: проблеми та перспективи / М.В. Корнієнко // Наук. вісник Дніпропетровськ. держ. ун-ту внутр. справ. – 2006. – № 1. – С. 5–10.
12. Шакун В.І. Реформа органів кримінальної юстиції. Стратегія і тактика / В.І. Шакун // Реформування системи правоохоронних органів України та міжнародний досвід трансформації поліції в країнах Центральної та Східної Європи : матеріали міжнародного «круглого столу» (м. Київ, 14 жовт. 2005 р.) / за ред. О.С. Бодрука. – К. : НІПМБ, 2006. – С. 66–72.
13. Пономаренко Г.О. Актуальні питання удоско-

налення управління внутрішніми справами / Г.О. Пономаренко // Вісник Харк. нац. ун-ту внутр. справ. – 2008. – Вип. 42. – С. 7–14.

14. Душейко Г.О. Організаційно-правові засади реформування системи МВС України: окремі проблемні питання / Г.О. Душейко // Правове забезпечення діяльності міліції/поліції: історія, сучасні проблеми та міжнародний досвід : тези доп. наук.-теорет. конф. – К.: Київськ. нац. ун-т внутр. справ, 2007. – С. 30–36.

15. Бесчастний В.М. Актуальні питання вдосконалення діяльності правоохоронних органів у контексті адміністративної реформи / Бесчастний В. М. // Кримський юридичний вісник: Адміністративна реформа та проблеми вдосконалення діяльності правоохоронних органів. – 2008. – Вип. 2. – С. 78–81.

16. Ковальська В.В. Міліція в системі правоохоронних органів держави (адміністративно-правові аспекти) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. юрид. наук: 12.00.07 спец. «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / В.В.Ковальська; Ін-т законодавства Верхов. Ради України. – К., 2009. – 37 с.

17. Закон України «Про міліцію» : від 20.12.1990 р., № 565–XII // ВВР України. – 1991. – № 4. – Ст. 20.

18. Зозуля І.В. Оптимізація структури концепції реформування системи органів МВС України / І.В. Зозуля // Форум права. – 2010. – № 2. – С. 160–165 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2010-2/10zivcom.pdf>.

**БАЗОВЫЕ ПОЛОЖЕНИЯ
ПЕРЕХОДА К НОВОЙ КОНЦЕПЦИИ
РЕФОРМИРОВАНИЯ
СИСТЕМЫ ОРГАНОВ
МВД УКРАИНЫ**

Зозуля Игорь Викторович

Аннотация: Выполнен анализ базовых основ перехода к новой Концепции реформирования системы органов МВД Украины, которые должны быть учтены при ее разработке, а также оценка применимости и возможности реализации обозначенных предложений.

Ключевые слова: базовые положения, концепция реформирования, система органов МВД Украины.

**BASE POSITIONS OF TRANSITION TO
THE NEW CONCEPT
OF REFORMING OF SYSTEM
OF BODIES OF THE MINISTRY
OF INTERNAL AFFAIRS OF UKRAINE**

Zozulja Igor Viktorovich

Summary: The analysis of bases of transition to the new Concept of reforming of system of bodies of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine which should be considered by its working out is made, and also an estimation of applicability and possibility of realization of the designated offers.

Keywords: base positions, reforming concept, system of bodies of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine.